

vain luut ja rasva vuodankappaleeseen kiedotuina. Ihmisen osuus, parempi liha oli toisessa erässä. Tultuaan näin petetyksi Zeus keräsi vaieten raivoaan.

Prometheuksen avulla ihminen kehittyi nopeasti. Hän oppi muotoilemaan ruukkuja ja maljakoita, tekemään kauniita koristeita itselleen ja rakentamaan lujiksi lyödyistä savenkappaleista taloja, joiden katot olivat tiilistä eivätkä enää kaisloista. Hän oppi käsittelemään metalleja, niin että saattoi puolustautua ja metsästä miekkaa ja keihästä käyttäen. Mutta kun Zeus eräänä yönä taivaasta katsellessaan näki tulen palavan maan päällä, hän tiesi joutuneensa petkusetuksi. Hän haetutti Prometheuksen luokseen. ”Enkö kieltänyt sinua opettamasta ihmiselle tulen salaisuutta?” Zeus kysyi. ”Etkö käsitä, että sinun avullasi ihminen jonain päivänä uhmaa jumaliakin?” ”Jos ihmistä rakastetaan ja häntä opetetaan kuten tulee, hän ei uhmaa jumalia koskaan”, Prometheus vastasi.

Mutta Zeus oli vihainen eikä ymmärtänyt. Hän käski vangita Prometheuksen ja viedä tämän idässä sijaitseville vuorille, missä jättiläinen kahlittiin kallioon. Raivokas kotka söi päivittäin hänen maksansa; joka aamu maksa kasvoi uudelleen ja kidutus saattoi taas toistua. Kului useita vuosia – jotkut puhuvat jopa kolmestakymmenestä vuosituhannesta – ennen kuin Prometheus pääsi vapaaksi. Erään tarun mukaan mahtava Herakles pelasti hänet. Zeus ei kuitenkaan tyytynyt kostamaan ainoastaan jumaltoverilleen. Myös ihmisten tuli kärsiä Prometheuksen heille osoittaman hyvyyden vuoksi.

Zeus käski raajarikkoisen poikansa Hefaioksen muotoilla savesta tytön. Sitten hän pani Athenen puhaltamaan tyttöön hengen ja opettamaan tälle sellaisia naisten taitoja kuten ruuan valmistamista ja koruompelua; nokkela Hermes opetti tytölle vilpillisyyttä, petollisuutta ja pahoja loitsuja, ja Afrodite puolestaan neuvoi tytölle miten tämä saisi kaikki miehet haluamaan itseään. Toiset jumalattaret vaativat tytön hopeaiseen pukuun ja asettivat kukkaseppeleen hänen hiuksilleen. Tyttö tuotiin Zeun eteen. ”Ota tämä lipas”, Zeus sanoi ojentaen tytölle kiiltävän kuparirasian. ”Se on sinun; vaikka sinun on aina pidettävä se mukanas, et kuitenkaan koskaan saa avata sitä. Älä kysy minulta miksi, vaan ole onnellinen siitä että jumalat ovat antaneet sinulle kaiken mitä nainen saattaa toivoa.”

Pandora, mikä tytölle oli annettu nimeksi, hymyili itsekseen. Hän ajatteli Zeun tarkoittavan, että lipas oli täynnä koruja ja jalokiviä.

”Nyt meidän on löydettävä sinulle puoliso joka rakastaa sinua siten kuin sinua pitää rakastaa”, Zeus jatkoi, ”ja minä tiedänkin sopivan miehen. Epimetheus on komea ja nuori ja tulee suomaan sinulle hyvän elämän maan päällä.”

Epimetheus oli Prometheuksen veli, edesvastuuton nuori mies, jolla ei ollut veljensä viisautta. Hermes valittiin saattamaan Pandora tulevan aviomiehensä luo ihmisten maailmaan. ”Katso, hyvä Epimetheus”, Hermes sanoi, ”eikö Pandora olekin kaunein nainen mitä koskaan olet nähnyt? Hänellä on lipas myötäjäisinään. Pidä huoli, että hän vartioi sitä tarkoin, sillä lipasta ei saa koskaan avata.”

Epimetheus otti lippaan Pandoralta ja lukitsi sen turvaan. Aluksi Pandora olikin niin onnellinen uudesta elämästään, että unohti lippaan, mutta ajanloona hän alkoi ajatella sitä yhä enemmän. Hän koetti löytää avaimen siihen kaappiin, mihin Epimetheus oli tallettanut lippaan, mutta tällä oli avain aina vyöllään.

Kerran Epimetheuksen nukkuessa sikeästi Pandora hiipi tämän huoneeseen ja otti avaimen. Hän pani lippaan pöydälle ja käänsi avainta lukossa. Hän epäröi, pelko oli uteliaisuutta voimakkaampi. Epäröinti oli kuitenkin hetkessä ohi, ja Pandora kohotti lippaan kantta.

Kuului voimakasta tuulen kohinaa, ja Pandora vetäytyi kauemmaksi. Lippaasta lensivät ulos kaikki ne pahat asiat, jotka ovat kiusanneet meitä tuosta hetkestä alkaen – kärsimykset, köyhyys, vanhuus, sairaudet, mustasukkaisuus, paheet, intohimo ja epäluulo. Lippaan sisältö oli levinnyt kaikkialle maailmaan. Ihmiset jotka Prometheus oli muovannut taidokkaasti ja joita hän oli opettanut kärsivällisesti, eivät enää voineet muodostaa hänen tavoittelemaansa uljasta rotua. Sen sijaan heidän elämänsä tuli olemaan ainaista taistelua kaikenlaisia koettelemuksia vastaan.

Zeus ei kuitenkaan ollut saavuttanut täydellistä voittoa. Pelokkaana Pandora lähestyi lipasta ja kurkisti sen sisälle. Aivan pohjalla oli vielä jotain, joka jäi sinne kun Pandora paiskasi kannen kiinni ja kiersi avainta. Toivo oli jäänyt lippaaseen. Sen säästyminen merkitsi ihmiskunnalle eloonjäämisen mahdollisuutta uudessa vihamielisessä maailmassa: kun ihmisellä oli toivo, oli hänellä syy jatkaa elämäänsä.